

Τέλος, οι προσφεύγουσες καταγγέλλουν παράβαση των διατάξεων των άρθρων 11, 12, 13 και 28 της οδηγίας 2003/87/ΕΚ ως εκ του ότι η Επιτροπή ενέκρινε το ΕΣΚ μολονότι αυτό δεν περιλαμβάνει ρητές προβλέψεις ώστε να καθίσταται εφικτό στις επιχειρήσεις να οργανωθούν προσηκόντως μέσω μεταφοράς δικαιωμάτων ή ομαδοποιήσεως, προβλέπει περιόδους αναφοράς διαφορετικές από την πενταετή περίοδο για τη μεταφορά δικαιωμάτων προς χρήση, περιορίζει αδικαιολόγητα την ομαδοποίηση εγκαταστάσεων και δεν προβλέπει την ανακατανομή των ακυρωθέντων δικαιωμάτων εκπομπών.

- (¹) Απόφαση της Επιτροπής, της 25ης Μαΐου 2005, για το Εθνικό Σχέδιο Κατανομής Δικαιωμάτων Εκπομπής Αερίων Θερμοκηπίου που κοινοποίησε η Ιταλία σύμφωνα με την οδηγία 2003/87/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου [C(2005)1527 τελ., ΕΕ C 226 της 15.9.2005, σ. 2]
- (²) Οδηγία 2003/87/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Οκτωβρίου 2003, σχετικά με τη θέσπιση συστήματος εμπορίας δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου εντός της Κοινότητας και την τροποποίηση της οδηγίας 96/61/ΕΚ του Συμβουλίου (ΕΕ L 275 της 25ης Οκτωβρίου 2003, σ. 32).

Προσφυγή της 26ης Σεπτεμβρίου 2005 — Ιταλική Δημοκρατία κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-373/05)

(2005/C 296/74)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ιταλική Δημοκρατία [Εκπρόσωπος: Paolo Gentili, Avvocato dello Stato]

Καθής: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής C(2005)2756, της 20ής Ιουλίου 2005, καθόσον προβλέπει μια κατ' αποκοπή δημοσιονομική διόρθωση σχετικά με το καθεστώς ενισχύσεων για τα καπνά, ίση με το 5 % των δαπανών που δηλώθηκαν το 2001 και το 2002 για τη συγκομιδή 2000, και να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η Ιταλική Κυβέρνηση προσβάλλει ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων την απόφαση της Επιτροπής C(2005)2756, της 20ής Ιουλίου 2005, η οποία της κοινοποιήθηκε την ίδια ημέρα, καθόσον η απόφαση αυτή προβλέπει την εφαρμογή έναντι της Ιταλικής Δημοκρατίας μιας κατ' αποκοπή διόρθωσης σχετικά με το καθεστώς ενισχύσεων για τα καπνά, ίση

με το 5 % των δαπανών που δηλώθηκαν το 2001 και το 2002 για τη συγκομιδή 2000.

Προς στήριξη της προσφυγής της η Ιταλική Κυβέρνηση ισχυρίζεται τα εξής:

- 1) Η απόφαση C(2005)2756, της 20ής Ιουλίου 2005, είναι πλημμελώς αιτιολογημένη από την άποψη του άρθρου 253 της Συνθήκης. Η απόφαση αυτή ενέχει επίσης κατάχρηση εξουσίας λόγω αλλοίωσης των πραγματικών περιστατικών, καθόσον με την προσβαλλόμενη απόφαση επιβλήθηκε η κατ' αποκοπή διόρθωση της ενίσχυσης που χορηγήθηκε για την παραγωγή καπνού κατά την περίοδο εμπορίας 2000 χωρίς να αιτιολογηθεί δεόντως η παραβίαση της σχετικής νομοθετικής παραμέτρως και χωρίς να συντρέχουν από την άποψη των πραγματικών περιστατικών οι προϋποθέσεις που θα μπορούσαν ενδεχομένως να τη δικαιολογήσουν.
- 2) Εν προκειμένω υπάρχει παράβαση και εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 7, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΚ) 1258/1999 (¹), καθόσον στην απόφαση για την κατ' αποκοπή διόρθωση της ενίσχυσης που χορηγήθηκε για την παραγωγή καπνού κατά την περίοδο εμπορίας 2000 δεν παρατίθενται οι αναγκαίες ειδικές διευκρινίσεις που απαιτούνται κατά τη διάταξη αυτή.

(¹) Κανονισμός (ΕΚ) 1258/1999 του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1999, περί χρηματοδοτήσεως της κοινής γεωργικής πολιτικής (ΕΕ L 160, της 26/6/1999, σ. 103).

Προσφυγή-αγωγή της 7ης Οκτωβρίου 2005 — Azienda Agricola Le Canne κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-375/05)

(2005/C 296/75)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα-ενάγουσα: Azienda Agricola Le Canne (Porto Viro, Ιταλία) [Εκπρόσωποι: οι δικηγόροι Giuseppe Carraio και Francesca Mazzonetto]

Καθής-εναγόμενη: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα-ενάγουσα (στο εξής: προσφεύγουσα) ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής C(2005)2939, της 26ης Ιουλίου 2005, κατά το μέρος κατά το οποίο μειώνει τη συνδρομή που χορηγήθηκε στην Azienda Agricola Le Canne s.r.l. με την απόφαση C(90)1923/99, της 30ής Οκτωβρίου 1990, σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 4028/86,

- να υποχρεώσει την Επιτροπή να αποκαταστήσει τη ζημία που υπέστη η προσφεύγουσα και που ισούται τουλάχιστον με το άθροισμα των κλασμάτων της επιδότησης που δεν έχουν καταβληθεί μέχρι σήμερα και να καταβάλει τους σχετικούς τόκους, οι οποίοι ισούνται με τους χρεωστικούς τόκους με τους οποίους επιβάρυναν την προσφεύγουσα οι ιταλικές Τράπεζες για ολόκληρο το υπόλοιπο των ποσών που οφείλονταν αρχικά βάσει της απόφασης C(90)1923/99 της 30ής Οκτωβρίου 1990, από την ημερομηνία της απόφασης που ακυρώθηκε στις 27 Οκτωβρίου 1995 μέχρι την καταβολή ολόκληρου του οφειλόμενου ποσού της συνδρομής,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα ζητεί την ακύρωση της απόφασης της Επιτροπής C(2005)2939, της 26ης Ιουλίου 2005, με την οποία μειώνεται η συνδρομή που χορηγήθηκε σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 4028/86 για το σχέδιο «εκσυγχρονισμού μιας μονάδας παραγωγής προϊόντων υδατοκαλλιέργειας στη Rosolina (Veneto)». Προς στήριξη των αιτημάτων της, η προσφεύγουσα προβάλλει τέσσερις λόγους ακύρωσης:

1. Ο πρώτος λόγος συνίσταται στην ανατρεπτική ένσταση παραγραφής, όσον αφορά τη βεβαίωση των παρατυπιών κατόπιν των διοικητικών ενεργειών στις οποίες προέβη η Επιτροπή για τη μείωση της επιδότησης της οποίας είχε ήδη εγκριθεί η συγχρηματοδότηση. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται συναφώς ότι συντρέχει παράβαση του άρθρου 3, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ, Ευρατόμ) 2988/95 του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 1995, σχετικά με την προστασία των οικονομικών συμφερόντων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹).
2. Με τον δεύτερο λόγο ακύρωσης η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή παραβίασε την υποχρέωση εκτέλεσης της ακυρωτικής απόφασης της 5ης Μαρτίου 2002 2, καθόσον η Επιτροπή μπορούσε μεν με τη νέα απόφαση, η οποία προοριζόταν να αντικαταστήσει την ακυρωθείσα απόφαση της 11ης Ιουλίου 2000,

να επανεξετάσει ολόκληρη την υπόθεση, αλλά μόνο εντός των ορίων του εγγράφου αιτιάσεων της 23ης Νοεμβρίου 1999, το οποίο τη δεσμεύει και από την άποψη της διαδικασίας, η οποία δεν ολοκληρώθηκε ποτέ, αφού ακυρώθηκε η προαναφερθείσα απόφαση. Η Επιτροπή δεν μπορούσε, αντίθετα, να διατυπώσει νέες αιτιάσεις, στις οποίες δεν είχε αναφερθεί προηγουμένως.

Επιπλέον, η Επιτροπή, μολονότι αναγνωρίζει έμμεσα ότι το μεγαλύτερο μέρος του ποσού κατά το οποίο μειώθηκε η συνδρομή με την προγενέστερη απόφαση, η οποία ακυρώθηκε, στην πραγματικότητα έπρεπε να καταβληθεί, δεν αναγνώρισε όμως ότι οφείλει επίσης τόκους υπερημερίας για τα ποσά που είχε αρνηθεί παράνομα να καταβάλει.

3. Με τον τρίτο λόγο ακύρωσης η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι μεταξύ των προϋποθέσεων για τη μείωση της συνδρομής, τις οποίες απαριθμεί περιοριστικά το άρθρο 44, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 4028/86, δεν καταλέγεται η πλημμέλεια που καταλογίζεται στην προσφεύγουσα με την προσβαλλόμενη απόφαση: το γεγονός δηλαδή ότι κατά τη διάρκεια της εκτέλεσης των έργων για τα οποία είχε χορηγηθεί η συνδρομή η εργολήπτρια επιχείρηση απέκτησε συμμετοχή στο κεφάλαιο της εταιρίας στην οποία είχε χορηγηθεί η συνδρομή.
4. Με τον τέταρτο λόγο ακύρωσης, ο οποίος στηρίζεται στην παραβίαση της αρχής της ισότητας, της αναλογικότητας και της ελλόγου αιτίας, καθώς και της αρχής της ελεύθερης κυκλοφορίας των κεφαλαίων, η προσφεύγουσα βάλλει επικουρικά κατά του αυθαίρετου χαρακτήρα του κριτηρίου που εφάρμοσε η Επιτροπή για τον υπολογισμό της επίμαχης μείωσης, καθόσον η Επιτροπή επέβαλε αδιακρίτως την ίδια μείωση για όλες τις περιόδους που εξέτασε, χωρίς να λάβει υπόψη το γεγονός ότι η συμμετοχή της εργολήπτριας εταιρίας στο εταιρικό κεφάλαιο της εταιρίας που είχε λάβει τη συνδρομή δεν ήταν πάντοτε η ίδια και υπήρξε διαχρονικά προοδευτική.

(¹) ΕΕ L 312, της 23.12.1995, σ. 1.